

1895-12

AFSENDER

Emil Hannover

MODTAGER

Johan Rohde

FAKTA

Dokumenttype:

Brev

Sprog:

Dansk

Dateringsbegrundelse:

Brevet er udateret, men er et svar på Rohdes brev à 4. december 1895.

Arkivplacering:

Den Hirschsprungske Samling

TRANSSKRIFTION

Kære Ven,

Tak fordi jeg omsider fik et Brev fra Dem. Jeg tilstaaer, jeg havde længe ventet det. Men iøvrig er jeg selv saa ugidelig i Retning af at skrive Breve, at jeg ikke har svært ved at forstaa andres Fornemmelser af samme Art.

Tak altsaa for Brevet og for den Luftning fra Italien, det bragte med sig. Man behøver ikke stort mere end at nævne St. Zeno eller Giardino Giusti for at gøre mig blød om Hjærtet, men rigtignok ogsaa lidt forknyt. Thi Gensynet med Italien har jeg indskrevet mellem mine forgæves Ønsker, den eneste Kapital, jeg samler.

Ak, om jeg nu kunde fortælle Dem et eller andet opbyggeligt herhjemme-fra, noget, der kunde bringe Dem til at mindes os uden altfor megen

[2]

Bitterhed, noget, der ikke alene ikke forstyrrede den Fred og Ro, De har søgt, men som endog gav Dem en Smule Forventning om Gensynet med Deres Fædreland. Men jeg søger i min Tanke forgæves et saadant Stof for mit Brev.

Maaske kan det dog være Dem en lille Glæde at erfare, at Willumsen og jeg har rakt hinanden en forsonlig Haand, og at vi stundom ses igjen. Jeg har været ude i hans Atelier og stiftet Bekendtskab med Begyndelsen til hans store Relief. Der var et Par ypperlige, overlegemsstore Figurer, men

Skizzen til det Hele syntes mig
i høj Grad foruroligende. Forsynet
har handlet ilde med dette store
Talent ved at dublere det med en
gal Opfinder.

Lad mig saa holde en hastig Revue
for Dem over det lidet, jeg har læst,
set eller oplevet:

[3]

Karl Madsens Bog om Lundbye
har skuffet mig en Del. Den er, synes
jeg, altfor stor og vidtløftig, næsten
ganske uden Komposition, altfor
fuld af Citater, langt mindre rig
paa hans egen Personlighed, end
hans Skrifter plejer at være. Æmnet
synes mig for spinkelt til at bære
en Fremstilling af det Omfang,
han har givet sin Bog. Som bedre
Kollega end en vis anden Mand
har jeg efter Ævne søgt at skjule
denne Mening i den Anmeldelse,
jeg har skrevet i "Politiken".

Mere Glæde har jeg haft af Pon-
toppidans sidste Bog, som jeg finder
vidunderlig dejlig fortalt. Men jeg
vilde jo nok ønske, den havde
handlet om andet end disse subtile
kirkelige Spørgsmaal, som jeg til
daglig ikke skænker en Tanke, og
som aller mindst forekommer mig
egnede til at hidføre voldsomme
indre Konflikter i Menneskenes
Liv.

[4]

Den 2den Eckersberg-Udstilling var
noget nær spildt Arbejde. Jeg fyldte
den store Sal med dens Annex endnu
en Gang fra øverst til nederst, men
fraregnet de lidt over 30 nye Malerier

var det hele kedsommeligt at se.
Saa er jo Kunstindustrimuseet
blevet lukket op med efterfølgende
Aftenselskab hos Krohn. F. Hendriksen,
Madsen, Been og jeg dannede et lystigt
Hjørne ved Bordet. Medens Philip
Schou havde Ordet for en lang naragtig
Tale, havde Been Krampelatter,
Hendriksen sad og nynnede højt,
Madsen og jeg bed vore Servietter
i Stykker. Krohn, som selv var
ved at kvæles, sagde bag efter, at
han havde ønsket, han kunde
smide os sin Tallerken med Tilbehør
i Hovedet.

Men den eneste store Begivenhed
er kommen til os fra det Land, De
gæster, i Form af Eleonora Duses
vidunderlige Skuespilkunst. Skønnest

[5]

var hun som "Kameliadamen"
muligvis uden at være ung eller
smuk var hun i Kraft af det Billed
paa Sjælsskønhed, .. hun frembød,
uimodstaaelig dejligere end nogen,
jeg har set. Hvis jeg forstod mig paa
at skrive om Skuespilkunst, skulde
jeg have givet Dem mange Sider at
læse om hende. Jeg kunde i flere Dage
ikke tænke paa andet end hende,
og jeg hører dog ikke af Naturen til
dem, der er meget gale efter Theatret.
Om mit mere private Liv
er De formodentlig "underrettet". Skade
kun, at det ikke er nær saa interessant
som det af Rygtet udstyres. Jeg har
hverken hemligt haft Bryllup i forrige
Maaned eller skrevet den anonyme
Roman "Det gamle Hus" (jeg troer,
det er saaledes, den hedder). Jeg havde

haft Lyst til til Foraaret at flytte
og indrette mig selv en Smule Hus-
holdning. Jeg har bogstavelig alene af
den Grund renonceret paa mit Foreha-
vende, at jeg ikke kunde lade være med at

[6]

tænke paa den Bekræftelse, det
kunde være paa visse Rygter. I Stedet
for udvider jeg mig nu her i Pensio-
nen og har i den Anledning afkøbt
Erik Henrichsen den Reol, De havde
overladt ham. Jeg antager, Deres Fader
i slige Sager er Deres Repræsentant
her paa Pladsen og har tilladt mig
flygtig at tale med ham om Genstanden.
løvrig afventer jeg naturligvis Deres
Samtykke, inden jeg bemægtiger mig Deres
Ejendom. Jeg haaber at kunne optræde
som kontant Betaler.

Kære Ven, jeg savner Dem meget.
Dog vil jeg ikke være egoistisk nok
til at bede Dem snart komme
hjem. Men jeg vil bede Dem skrive
lidt oftere til mig. De maa i det hele
taget ikke gaa og glemme mig.
Hils Pisa fra mig; jeg var der En
herlig Foraarsdag og mindes det alt-
sammen tydelig nok til at kunne gøre
Dem Følge i Tanken paa Deres Ture
langs Floden og til at kunne føle med
Deres Glæde over Domkirkepladsen
og dens Indhold af Kunst.

Lev vel, Deres hengivne
Emil Hannover

Kære Ven,
Tak fordi jeg omsider fik et
Brev fra Dem. Jeg hilstaaer, jeg
haardt længe ventet det. Men iøvrigt
er jeg selv saa usigelig i Retning
af at skrive Breve, at jeg ikke
har svært ved at forstaa andres
Tommelse af samme Art.
Tak ogsaa for Brevet
og for den Løftning fra Italien,
det bragte med sig. Man behøver
ikke stort mere end at nævne
St. Zeno eller Giordano Giusti
for at gøre mig bløt om Hjertet,
men rigtig nok ogsaa lidt forknylt.
Thi Gensynet med Italien har
jeg indskrevet mellem mine
forjævedes Pusker, den eneste
Kapital, jeg samler.
Ak, om jeg nu kunde fortælle Dem
et eller andet opbyggeligt herhjemme.
fra, noget, der kunde bringe Dem
til at mindes os inden altså megen

Glede sig til: Mordets mere De fejler Dem?

Bitterhed, noget, der ikke alene
ikke forstyrrede den Fred og Ro, De har
søgt, men som endog gav Dem en
Smule Forventning om Gensynet med
Deres Fædreland. Men jeg søger i min
Tanke forgæves et saadant Stof for
mit Brev.

maaſke kan det dog være Dem en lille
Glede at erfare, at Willhülsen og jeg
har rakt hinanden en forsonlig Maaned,
og at vi nu stundom ses igjen. Jeg
har været inde i hans Atelier og stiftet
Bekendtskab med Begynderen til
hans store Relief. Der var et Par ypp-
perlige, overlegensstore Figurer, men
Skizzen til det Hele syntes mig
i høj Grad fornuftig. Forsynet
har maadlet ildt med dette store
Talent ved at Düblerne det med en
gal Opfinden.

Laad mig saa holdt en haestig Revine
for Dem over det Lidet, jeg har læst,
set eller oplevet.

Karl Mathens Børg om Linnéboje
har skuffet mig en Del. Den er, synes
jeg, altfor stor og mistløftig, næsten
ganske uden Komposition, altfor
fuld af Citater, langt mindre mig
paa hans egen Personlighed, end
hans Skrifter plejer at være. Almindt
synes mig for spinkelt til at bære
en Fremstilling af det Omfang,
han har givet sin Børg. Som andre
Kolleger end en vis anden Mand
har jeg efter Alene søgt at skjule
denne Mening i den Anmeldelse,
jeg har skrevet i "Politikeren".
Mere glæde har jeg haft af Tou-
toppidans sidste Børg, som jeg finder
vidunderlig dejlig fortalt. Men jeg
ville jo nok ønske, den havde
handlet om andet end disse subtile
kirkelege Spørgsmaal, som jeg til
daglig ikke skænker en Tanke, og
som aller mindst forekomme mig
egnet til at hidføre voldsomme
indre Konflikter i Menneskenes
Liv.

57.

Den 2^{den} Sætersberg. Udstilling var
noget mere spillet Arbejde. I fyldte
den store Sal med dens Anmærelser
en Gang fra oven til nederst, men
fraregnet de lidt over 30 nye Malerier
var det hele besværligt at se.

Saa er jo Kunstindustriens
blevet lirket op med efterfølgende
afkølelse hos Krohn - F. Hensleren,
masen, Breen og i Danned et lystigt
Njorne ved Bordet. Mester Philip
Schon havde Ordet for en lang varslig
Tale, havde Breen Krampelatter,
Hensleren sad og ryggede højt,
masen og i bet vare Servietter
i Skytten. Krohn, som selv var
ved at kuelles, sagde bagefter, at
han havde ønsket, han kunde
smide os ^{sin} Kallaten med Tilbehør
i Hovedet.

Men den eneste store Begivenhed
er kommen til os fra det Land, de
gæster, i Form af Eleonora Däuses
vildt underlige Skuespilkunst. Stærkt

var him som "Kameliasamen"
müligvis isen at være mig eller
smukt var him i Kraft af det Billed
paa Sjælskræbte. & him fremtöl,
imodstaaelig Dejligere end nogen.
ig har ret. Hvis ig forstod mig paa
at skrive om Skuespilskunst, sküldt
ig have givet Dem mange Sider at
lese om hende. ig kündt i flere Dage
ikke tænke paa andet end hende,
og ig hörer dog ikke af Naturen til
Dem. Der er meget gale efter Theatret.

Om mit mere private Liv
er De formodentlig "indferrettet". Skad
künn, at det ikke er vær saa interessant
som det af Rygtet indstiges. ig har
hverken ^{hemligt} Kraft Snyllup i forrige
maaned eller skrevet den anonyme
Roman "Det gamle Hus" (ig tror,
det er saaledes, den hedder). ig haad
haft Lygt til til Foraaet at flygte
og indrette mig selv en Smule Hus-
holdning. ig har bogstavelig alene af
den Grund renouceret paa mit Forha-
vend, at ig ikke kündt lade være med at

Kæmpe paa den Bekræftelse, det
kæmpe være paa visse Pægter. I Sted
for indvies mig nu her i Pensio-
nen og har i den Anledning afholdt
Erik Heinrichsen den Reol. De havde
overladt ham. I antager, Deres Fader
i slike Sager er Deres Repræsentant
her paa Pladsen og har tilladt mig
flygtig at tale med ham om gunstanken.
Iøvrigt afventer jeg naturligvis Deres
Samtykke, inden jeg bemægtiger mig Deres
Ejendom. I haaber at kunne optræde
som kontant Betaler.

Kære Ven, jeg savner Dem meget.
Dog vil jeg ikke være egoistiske nok
til at bede Dem snart komme
hjem. Men jeg vil bede Dem skrive
lidt oftere til mig. De maa i det hele
taget ikke gaa og glemme mig.
Hils Piss fra mig i jeg var der ~~skulle~~ en
herlig Foraarsdag og mindes det alt-
sammen tydelig nok til at kunne gøre
Dem Følge i Tanken paa Deres Ture
langs Kysten og til at kunne føle med
Deres glede over Domkirkepladsen
og dens indhold af Kunst.
Læs vel, Deres hengivne
Emil Hannover